

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE ⁽¹⁾ dotyczący swobodnego przepływu urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych (zwanymi dalej „urządzeniami”) można interpretować w ten sposób, że nie wolno nakładać innych, wykraczających poza przepisy wskazanego artykułu obowiązków w zakresie sprzedaży urządzeń podlegających tej dyrektywie, opatrzonych oznakowaniem CE przez producenta mającego siedzibę w innym państwie członkowskim?
- 2) Czy przepisy art. 2 lit. e) i f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, z punktu widzenia obowiązków w zakresie sprzedaży można interpretować w ten sposób, że za producenta może być również uznany podmiot sprzedający urządzenia w jednym z państw członkowskich (który nie brał udziału w procesie ich wytwarzania), którego siedziba nie znajduje się w tym samym państwie członkowskim, co siedziba producenta?
- 3) Czy przepisy art. 2 lit. e) pkt i), ii) i iii) i art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że dystrybutor (który nie jest tożsamy z producentem) urządzeń produkowanych w innym państwie członkowskim może być zobowiązany do wystawienia deklaracji zgodności zawierającej dane techniczne tych urządzeń?
- 4) Czy przepisy art. 2 lit. e) pkt i), ii) i iii) i art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że podmiot zajmujący się wyłącznie sprzedażą określonych urządzeń w państwie członkowskim, na którego terytorium ma siedzibę, może być jednocześnie uznany za producenta tych urządzeń, jeżeli jego działalność w charakterze dystrybutora nie ma wpływu na cechy urządzeń dotyczące bezpieczeństwa?
- 5) Czy art. 2 lit. f) dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że dystrybutorowi, którego definicję ten przepis zawiera, można stawiać wymagania, które zgodnie z tą dyrektywą można stawiać jedynie producentowi, o którym mowa w art. 2 lit. e), np. wymóg wystawienia deklaracji zgodności dotyczącej warunków technicznych?
- 6) Czy art. 30 ([dawniej] art. 36) Traktatu Rzymskiego i tzw. wymogi nadrzędne (mandatory requirements) mogą stanowić podstawę wyjątku w stosowaniu formuły Dassonville, przy jednoczesnym uwzględnieniu zasad równoważności (principle of equivalence) i wzajemnego uznawania (mutual recognition)?
- 7) Czy art. 30 ([dawniej] art. 36) Traktatu Rzymskiego można interpretować w ten sposób, że handlu i przywozu towarów w tranzycie nie wolno ograniczać z żadnego powodu innego, niż względy określone w tym postanowieniu?
- 8) Czy oznakowanie CE spełnia wymogi zasad równoważności i wzajemnego uznawania, lub wymogi ustanowione w art. 30 ([dawniej] art. 36) Traktatu Rzymskiego?
- 9) Czy oznakowanie CE można interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie nie mogą stosować w żadnym razie innych norm technicznych lub norm jakości w odniesieniu do urządzeń opatrzonych tym oznakowaniem?
- 10) Czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 8 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady można interpretować w ten sposób, że można uznać, iż w zakresie sprzedaży towarów, na producencie i dystrybutorze, w razie gdy producent nie sprzedaje wyrobów, ciążyą takie same obowiązki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1999/5/WE z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.U. L 91, str. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.U. L 11, str. 4).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — VB Pénzügyi Lízing Zrt. przeciwko Ferencowi Schneiderowi

(Sprawa C-137/08)

(2008/C 183/15)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Strona pozwana: Ferenc Schneider

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ochrona konsumentów gwarantowana w dyrektywie Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ wymaga, by — niezależnie od rodzaju postępowania oraz jego kontradyktoryjności lub braku kontradyktoryjności — sąd krajowy w ramach kontroli swojej własnej właściwości ocenił z urzędu, nawet w braku stosownego wniosku, czy przedłożona mu klauzula umowna ma nieuczciwy charakter?

- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, jakie kryteria powinien brać pod uwagę sąd krajowy w ramach takiej kontroli, w szczególności w przypadku, gdy klauzula umowna wskazuje jako właściwy nie sąd siedziby spółki będącej usługodawcą, lecz inny sąd, który jednak położony jest w pobliżu tej siedziby?
- 3) Czy na podstawie art. 23 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości załączonego do traktatu o Unii Europejskiej, traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej wyłączona jest możliwość informowania z urzędu przez sąd krajowy Ministra Sprawiedliwości swego państwa członkowskiego o postępowaniu prejudycjalnym równoległe z jego wszczęciem?

(¹) Dz.U. L 95, str. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla w dniu 7 kwietnia 2008 r. — Hochtief AG i Linde-Kca-Dresden GmbH przeciwko Közbeszerzésék Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Sprawa C-138/08)

(2008/C 183/16)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hochtief AG y Linde-Kca-Dresden GmbH

Strona pozwana: Közbeszerzésék Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Interwient: Budapest Főváros Önkormányzata

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy procedury określone w art. 44 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, który zastąpił art. 22 dyrektywy Rady 93/37/EWG (²) mają zastosowanie, jeżeli postępowanie w sprawie udzielenia zamówienia rozpoczęło się w chwili, gdy dyrektywa 2004/18/WE weszła już w życie, lecz nie upłynął jeszcze wyznaczony państwom członkowskim termin dostosowania się do tej dyrektywy, tak, że

nie została ona jeszcze wtedy transponowana do prawa krajowego?

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, sąd zwraca się również z pytaniem, czy w przypadku postępowań z zastosowaniem procedury negocjacyjnej z publikacją ogłoszenia, mając na uwadze to, że art. 44 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE stanowi, iż „w każdym jednak przypadku liczba zaproszonych kandydatów powinna być wystarczająca, aby zapewnić prawdziwą konkurencję”, ograniczenie liczby odpowiednich kandydatów należy interpretować w ten sposób, że w drugiej fazie — na etapie udzielenia zamówienia — powinna być niezmiennie obecna minimalna liczba kandydatów (trzech).
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy wymóg, by „liczba odpowiednich kandydatów [była] wystarczająca” zgodnie z art. 22 ust. 3 dyrektywy Rady 93/37/EWG dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (zwanej dalej „dyrektywą”), należy interpretować w ten sposób, że jeżeli nie zostanie osiągnięta minimalna liczba (trzech) odpowiednich kandydatów zaproszonych do udziału w postępowaniu, nie można prowadzić dalszego postępowania polegającego na zaproszeniu do składania ofert.
- 4) Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości udzielił przeczącej odpowiedzi na trzecie pytanie, sąd zwraca się ponadto z pytaniem, czy art. 22 ust. 2 akapit drugi dyrektywy, znajdujący się wśród przepisów dotyczących procedur ograniczonych, zgodnie z którym „w każdym przypadku liczba kandydatów zaproszonych do składania ofert jest wystarczająca do zapewnienia rzeczywistej konkurencji”, ma zastosowanie do postępowań z zastosowaniem dwuetapowej procedury negocjacyjnej, o której mowa w ust. 3.

(¹) Dz.U. L 134, str.114.

(²) Dz.U. L 199, str.54.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Karlsruhe (Niemcy) w dniu 7 kwietnia 2008 r. — postępowanie karne przeciwko Rafet Kqiku

(Sprawa C-139/08)

(2008/C 183/17)

Język postępowania: niemiecki.

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Karlsruhe